

KONTRA FERENC

Ki szúrta le a kutyát Messkirchben?

Sohasem derült ki. A gyanúsítottokról fogok mesélni, mert ma sem hagy nyugodni az eset. Mióta eljöttem Messkirchből, többféle mendemondát hallottam. Állítólag a városban feltűnt egy kutyafalka, elcsapott házörzőkből verődött össze. Tarka dalmátokat éppúgy láttak köztük, mint névtelen korcsokat. Gyakran ólálkodtak acsarogva a Wohnheim körül. A vendégmunkásszállás lakói meg voltak győződve róla, hogy az ebek váratlanul felbukkanó csoportja bosszút akar állni egyik társuk haláláért, amely köztudottan a város legjelesebbike volt: a Dual gyáracsarnokát őrizte.

Felelevenítem a gyilkosságot megelőző napok eseményeit, ami egyáltalán nem lesz nehéz, mert a legapróbb részletek is jól áttekinthetők egy olyan épületben, amely tele van tükrökkel és résekkel, a szegénység és gazdaság furcsa elegyével.

A Wohnheim előtt széles sávban hétfőn vágták le a fűvet. Katus ablaka a fenyőerdőre nézett. A friss szénillat, mint valami gyermekkori emlék, beszökött a szobába. Katus mélyet sóhajtott, majd folytatta az öklömnyi fokhagyma gerezdekre bontását. Csak éles körmére volt szüksége, azzal tisztította meg a gerezdeket, szabályos időközönként bekapott egyet-egyet. Lent, a Dual udvarában vad csaholásba kezdett a farkaskutya.

Magas a vérnyomásom, magyarázta Maricának, aki elmélyülten tanulmányozta a kávécsésze alját.

Mit csinálhat most otthon? Szabályos négyszöget látok, több ugyanilyent egyszerre, abrosszal letakarva... Persze, hogy megint a kocsmában ül és iszik. Mást sem tud, felém sem nézett, amíg otthon voltam.

Pontosan azt látsz bele a kávézaccba, amit akarsz. Vénlány maradsz, megmondtam, Boro pedig agglegény. Térj észhez: még nem vagy olyan öreg, ha egy kicsit kifested magad, még találhatsz magadnak egy németet!

Könnyű azt mondani! Te elgagyogsz mindenféle nyelven, még az olaszokkal is megérteted magad, de én hiába vagyok itt hét esztendeje, alig ragadt rám valami ebből a nyelvből. Nem szoktam meg itt. Nem a szám íze szerint főznek.

Folyton az evésen jár az eszed, jól vigyázz, ha elhízol, biztosan nem mész férjhez!

Hagyd ezt! Egész nap alig ettem valamit. Teljesen kikészített a tegnapi utazás. Azt gondoltam, otthon kipihenem magam, és úgy jövök vissza, mint akit kicseréltek. Te nem veszed észre, hogy minden év egyformán múlik el?

De igen. Tavaly is az utazásra panaszkodtál.

Tömve volt a busz, mintha vasalóban ültünk volna. Lépésben haladtunk, tudod, mindenki az utolsó délután rohan vissza. A férfiak persze védettek, mint rendesen. Djokónak volt egy üveg travaricája. Kínálgattak egy gyereket, olyan tizenhat éves lehetett. Megjátszotta a nagyfiút, és jól meghúzta, nehogy kigúnyolják. Az anyja már Graznál rohant előre nejlonzacskóért. Éppen kinéztem az ablakon, amikor kihajították a taccsot. Mellettük személygépkocsik várakoztak. Egy citromsárga Peugeot tetejére csapódott a zacskó, és rögtön szertefolyt rajta a hányat, le a szélvédőre. Az egész busz a franciákon röhögött. Azok meg kiugráltak a kocsiból, öklükkel verték a buszunkat, lebunkóbalká-niztak bennünket.

Katus egészen elsápadt, abba hagyta a fokhagyma-ropogtatást. Mondott valami jelentéktelen dolgot az egészséges táplálkozásról, de közben egészen másra gondolt, mert újra elkezdett ugatni a kutya. Milica közben felállt, indulni készült:

Most gyere át hozzám te, főzök egy hazai kávé. Nem szeretem a németekét, mert kiveszik a zamatát, azt mondják, mérreg. Ugyan már! De a mi Barca-fénknak nincs párja. Annyit hoztam most is, hogy elég legyen karácsonyig.

Éppen egy kávé hiányzana a vérnyomásomnak. Reggelig rágcsálhatnám utána a fokhagymát. Így is messze elkerülnek a svábok a gyárban. Hívd inkább Dávidot, az előbb láttam a bejárat előtt őgyelegni, belőle több hasznod lesz...

Marica elhúzta a száját, de aztán mégis megfogadta a tanácsot. A hátára terítette horgolt kendőjét, és kísétált a ház elé.

Az erdőben mókusok is vannak, mondta Dávidnak, aki tobozokat dobált egy odvas fa tátogó üregébe. Miért nem inkább kést dobálsz, az illik egy igazi férfihoz.

A fiú azonban továbbra sem akart tudomást venni róla, felemelt egy zöld tobozt, és újra célzott. Marica nem adta fel:

Ez nem talált bele.

Gellert kapott. Nem koncentráltam eléggé, mert idejöttél, és eldobta az utolsót is, amit a kezében tartott, az sem talált, elindult a bejárat felé a keskeny aszfaltúton.

Semmi baj, itt van még három az út mellett. Ezek is zöldek, jó kemények, ezekkel biztosan menni fog.

Unom már a tobozdobálást. Lassan mindent megunok. Valami munkát kell találnom. Van egy évfolyamtársam az egyetemen, egész évre megvan a zsebpénze ablakmosásból, a nagybátyja Ulmban él, ott még lehet feketén dolgozni.

Ne panaszkodj! Néha biztosan neked is küld a nagynénéd némi márkát. Tudod, azelőtt engem is jobban érdekelt a pénz.

Mi előtt?

Nem is tudom. Mielőtt azt gondoltam, hogy nemcsak egy gaszarbeiter lesz belőlem.

Lassan lépkedtek a ház felé. A járda közepén apró, ragacsos tetem éktelekedet. Marica megjegyezte:

Látod, itt minden másmilyen: a gusztustalan meztelen csigák színe is rozsdabarna, nem olyanok, mint otthon. Előmásznak eső után, hasra lehet esni a nyálkás rondaságokon...

Az olasz asszony nagy léptekkel, teli bevásárlószatyorral sietett el mellettük. Marica utánafordult, mondani akart valamit, aztán mégis meggondolta magát. Kitört belőle az indulat:

Látod, megint nem köszön, hogy a Radau essen belé! Azt hiszi, el akarom szeretni az urát. Kell a fenének az a göthös sötétképű! Szerencsétlenségemre éppen mellettem laknak. Tudod, milyen vékony a fal. Éjszaka többször átkopogtam, mert nem tudtam a veszekedésüktől aludni. Másnap jött a bosszú: holtfáradtan értem haza a munkából, erre őkelme bekapcsolta a tévét, a rádiót, a magnót, a porszívót, egyszóval mindent, ami csak hangot ad; teljes hangerőre állította őket, csak úgy remegtek az ablakok, aztán bezárta az ajtót, és elment hazuról, olyant te még nem láttál, mit kapott tőlem, amikor visszalopakodott...

Miért nem költözöl át egy másik szobába? Üresen áll az egyik a folyosó végén, ott nem zavarnának.

Laktam már abban a szobában. Sajnos, majd az öcsém is ott fog lakni, holnap érkezik. Nem véletlenül üres az a szoba. Ugyanolyan vékony ott is a fal, és a túloldalán a vécéfülkék sora. Minden áthallatszik, még az is, ha valaki letép egy vécépapírt. Talán ha közelebb hajolok a falhoz, azt is hallom, hogyan suhog a fenekén. Akkor költöztem el onnan, amikor romlott kakaót adtak reggelire.

Mi köze ennek a reggelihez?

Mind a hat fülke foglalt volt egész éjszaka. Húzták-vonták megállás nélkül a lehúzókat, úgy harsogott reggelig a víz, mint egy hangverszenyenekar.

Lepottyant melléjük egy toboz. Dávid belerúgott. Koppant egyet a szemeteskosár oldalán.

Majdnem elfelejtettem: azért jöttem ki, hogy meghívjalak egy kávéra. Utálok egyedül kávézni.

Én csak reggel szoktam kávét inni. Szólj inkább a nagynénémnek! Ilyenkor már ő sem iszik, itt egy idő után tudni lehet mindenkinek a szokásait. Tudod, egyszer a Luciót is meghívtam, azt a szerencsétlen olaszt, aki a gyár udvarát söpri meg a konténereket üríti. Állítólag a felesége elzavarta hazuról, azért él itt lassan már négy éve. Mindig ugyanabban a sűrke kabátban, pecsétés nadrágban jár, olyan, mint a kínaiak. Olyan aprókat lépked. Szóval megsajnáltam. Tudod, én nagyon jószívű vagyok. Vesztemre, mert a következő napon visszahívott. Jöttünk ki a gyárból, odasúgta, hogy hétre menjek el hozzá egy kávéra. Felvettem a bordó ruhámat, ilyen kivágott, bekopogtam, azt mondta, szabad,

benyitottam. Feküdt meztelenül az ágyon, és magával játszott. Olyan volt neki, mint ez a meztelen csiga a földön.

Neked mindenről valami egészen más jut eszedbe, mondta Dávid búcsúzól, és elindult a város felé.

Branka megvárta, amíg Marica a szobájába megy, kettőt fordul a kulcsa a zárban, aztán dugta ki a fejét a folyosóra. A korduni hegyekben nőtt fel, nem szokta meg ezt a sok lármát és idegent. Úgy settenkedett a női zuhanyozóig, mintha titokzatos árnyak, misztikus fények, ijesztő zajok és testetlen veszélyek között járna.

Az olasz férfi konokul püfölte a tévét, de az istenért sem akart visszajönni a kép. A felesége hangos szóval próbálta jobb belátásra bírni.

Kinn szemerkélni kezdett az eső, ez azonban nem zavarta Dávidot abban, hogy folytassa útját. Mélyeket lélegzett a fenyves mellett elhaladva, mintha két távoli ország között járna, vagy inkább múlt és jövő erdeje között a hosszú senki földjén, ezúttal terhek nélkül, füttyörészve, ismeretlenül, mint az otthon-talan, kósza vándorok. Üresen állt a Dual hatalmas parkolója, elvakkantotta magát a kutya, ez már nem az igazi ugatás, nem egészen idegen. Ekkor eszébe jutott a neve: Blasénak hívják. Lucio nevezte el így, mert egyszer szemtanúja volt, amint a kutya megemeli a hátsó lábát, és lehugyozza a kerékpárját, amit a kerítés belső falának szokott támasztani. Munka után rendszerint azzal ment a városba.

Pedig nem volt messze, csupán negyedórányira. Dávid megállt a játékbolt előtt, kirakatában monoton járt körbe-körbe egy tarka papírvonat, mint egy javíthatatlan perpetuum mobile. A kisváros főterén volt a fiatalok egyetlen találkozóhelye, amit a zajos jövés-menésről könnyű volt felismerni. Ami pedig belül zajlott, azt leginkább bajor acidnak lehetne nevezni. Nem táncolt senki. Több generáció rétegződött a pult körül. Ismerősnek tűnt egy lány a hátsó asztalnál. Fluoreszkáló szívószálával két jégkockát kevergetett valami sűrű lötytyben. Dávid nézte egy darabig, aztán megszólította:

Te is unatkozni jöttél ide? Első mondatnak megteszi.

Lefogadom, hogy a brokkolit sem szereted.

Hagyjuk ezt a mamlaszságot, Dávid! Látod, még a neved is tudom. Látam, amikor szombaton megérkeztlél. A Wohnheimben semmi sem marad titokban. Engem Wallynak hívnak.

És egy törzskönyvezett őslakos miért lakik egy ilyen menedékházban?

Rossz a kérdés.

Akkor mást kérdezek: az a söröskorsós pasas ott a pultnál hozzád tartozik?

Hans? Hát persze.

Dávidot másnap reggel valami zuhogás ébresztette, mintha le akart volna szakadni a mennyezet. Mintha a gyárban döntenék a tőkét. Mintha ostromolnák a törökök. Magára kapta a rövidnadrágját, hogy megnézzze, mi ez a reggeli

égzengés. Megjött az Otto, a Quelle meg a Neckermann. A bejáratot eltorlaszolták a barna hullámpapírba burkolt csomagok. Lehet rendelni méretre lábast és melltartót, vibrátort és légbabát, szőrmét és cukorkát, kutyagumit és gumikutyát. Vidám kis napok kezdődnek így: csattogott a papucs az aszfalton, tett egy kört a gyár környékén. A Dualhoz kötődött láthatatlan köldökzsinórral minden és mindenki, még Blase is. Dacosan négyfelé támasztotta a lábát a sűrűn bordázott vaskerítés mögött. De volt portás is, egyenruhában, valódi pisztollyal. Túltáplált, pirosposzsgás férfi volt, folyton a messkirchi templomtorony felé bámult, mintha arra nyílna a lefestőibb kilátás a portásfészekből. Dávid még mustrálgatott néhány járgányt a parkolóban, aztán visszaindult. A menedékház közelében egy új jövevény vonszolta hatalmas terhét, egy pillanatig sem volt kérdéses számára, milyen nyelven kellene megszólítania:

Marha nagy kufferod van, hallod-e!

Írta a nővérem, Marica, hogy lesz itt egy földi, akivel majd csavaroghatok. Lefogadom, hogy rád gondolt! Mirkónak hívnak, nyújtotta kezét, hunyorogva nézett körül, a fejében még mindig a vonat zakatolt.

Elfoglalta a folyosó egyetlen üresen maradt szobáját. Bevonzolta a hatalmas bőröndöt. Arra gondolt, most legalább két napig alszik egyfolytában, olyan fáradt. Vagy legalább addig szundít egyet, amíg a nővére hazaér a munkából. Végignyúlt az ágyon, de nem jött álom a szemére. Szétnézett a Wohnheimben. Megkereste Dávidot:

Látom, Marica már bekészítette a söröket. Ez most éppen jólesik. Alig találtam ide. Micsoda hely: itt még zöld a búza, otthon régen learattak. Ahogy jöttem, a vonatablakból furcsa teheneket láttam. Nem volt fülük. Ezek ilyen fajták?

Nem értek hozzá, Csernobil után mit lehet tudni...

Te... Ide figyelj! Egy ilyen jó nővel ismerkedtem meg a vonaton, szarajevói. Stuttgartban fodrászkodik. Megadta a telefonszámát is. Hoztam két box cigarettát is, mert jobban szeretem az otthoni Bondot.

Hogyhogy nem együtt jöttetek a busszal?

Fel tudom én akárhol találni magam; utálok, ha kíséretnek. Hoztam hazai kaját is. Egyél velem! Te meddig maradsz kinn?

Októberben kezdődik otthon az egyetem, addig még dolgozni is szeretnék valamit.

Egyetem, marhaság. Érdemesebb itt maradni. Elveszel egy német nőt, és mindened meglesz.

Ezt nem nekem találták ki.

Az olaszoknak már működött a tévéjük, pedig szerelőt sem hívtak. Egyszerűen kilazult valami a készülékben. Azon civakodtak, hogy melyik műsort nézzék. A meccset legalább meg lehet érteni, érvelt a férfi fennhangon.

Marica a tükör előtt állt, és az arcát vizsgálgatta. Végigtapogatta ujjbegyével a ráncait. A mosolyból végül grimasz lett, az egyedüllét maszkja. Nem volt

tudatában annak, hogy árnyékokat éltet, melyek változtatási szándéka elé állnak. Elhitette magával, hogy már nem is akar menekülni, csak ingázni a végtelenségig. Egyetlen szobáját úgy rendezte be, mintha otthon lenne, Boszniában: kék-narancssárga mintás, törökös plüss-szőnyeg, apró ezüst mütyürök erdeje a vitrin üvegpalcán, a falakon aranyozott rációkban ismerős arcok, melyek rászólnak, emlékeztetik, gátolják, lendületét naponta megtörik, s arra hivatkoznak, amit tudnak róla, bizonytalanságáról, vágyairól. Mert csak pillanatnyi boldogság fut át rajta, ahogy végigtekint az aprócska horgolt tyúkon meg a hat kiscsibéjén, melyek egy csipketerítőn szemeztetik a semmit.

Odakint elkezdett ugatni a Dual kutyája. Katus becsukta az ablakot, így kevésbé hallja. Behúzta a függönyt, hogy a gyár fényeit se lássa. Tépelőddött: a csavarhúzó talán leeshetett, éppen akkor váltott a szalag, nem hajolhatott le érte, a Lutz, a művezető egyre sürgette a munkásokat; ha elgurult, akkor fel is vehette valaki, mégis rajta keresik, ugyan mit számít egy ekkora gyárban egy csavarhúzó, így akarják megalázni őket; de ez a kisebbik baj, a lapos fejű csavarokat egyik készülékre sem tudta rátenni, mert az a nyavalyás csavarhúzót sehol sem találta, és persze a csupa ész Lutz rögtön rájött, hogy ki felejtette le a csavarokat, azt hiszi az a vén kujon, hogy mindenkit meg lehet zsarolni, bérlevonás, dögöljön meg! Szeptemberben úgyszólván átmegegy a csomagolóba, a török asszony szülni fog, már annyira látszik rajta, hogy majd kipottyán belőle, de az utolsó óráig keresni akar.

Lucio a szomszédos szobában krumplit hámozott. Bevágta a hüvelykujját. Szétfutott a tálban a vér.

De lábujjhegyen kell jönnöd, meg ne pisszenj!, figyelmeztette a bejárat előtt Wally, és Dávid jobbnak látta tornacipőjét a fűzőjénél fogva a nyakába akasztani, hátha gumitalpa el talál nyikordulni a padlón.

Blase idegesen csaholt az árnyékokra. A portás üvegalitkájában foci-meccset nézett. Marica az ablakban könyökölt, cigarettájának parazsa messzire világított.

Wally meggyújtotta az állólámpát az ágy mellett, nézte a fiút, ahogyan öltözködik. Arra gondolt, hogy biztonságosabb lenne egy albérlet, most már több szempontból is. És valamit Hanssal is tennie kellene. Ennek a nyárnak már úgyszólván vége.

Az olaszoknál olyan hangosan ütött a falióra, hogy a folyosón is hallani lehetett. Dávid halkán behúzta maga mögött az ajtót, mintha nem is két szobával arrább lett volna még az imént, hanem veszélyes szakadékokon kellett volna átkelnie.

Brankának volt egy visszatérő álma: anyja vezeti át hajnalban a levendula-földön, mégsem érnek sehova, mennek át az éjszakán, látja a két alakot, ahogy elfogynak a messzeségben, felszívja őket a nap, mint a harmatot.

Felriadt. Az olasz asszonynak valahonnan ismerős volt a sístergő hang, valamire hasonlított, amit valaha régen látott és hallott. Képek cikáztak át emlé-

kezetében a régmúltból. Egyenletes ritmusban suhogott a fémes hang. Végigfutott a hátán a hideg. Ki lehet az ilyenkor, éjnek évadján? Nem hagyta nyugodni a síró-súrlódó, meg-megszakadó hang. Megrángatta a férje vállát, mire az horkant egyet, és megfordult.

Nem hallod, mi lehet ez?

Fogalmam sincs. Hagyj aludni!

Töprengett egy darabig, aztán az asszony magától rájött, mi az a fémes suhogás: valaki kést élesített. Most már pontosan emlékezett rá, honnan volt annyira ismerős. Az udvarról hallotta otthon, amikor az apja a nagykést élesítette, mielőtt az akolba ment.

Dávid ezúttal radiátorcsörgésre ébredt. Kiment a folyosó végére megnézni, hogyan szereli a mester az inasával a központi lefolyót. Egyre terebélyesedett alattuk egy sötét tócsa. Az idősebb mester mogorván utasította a tanoncot, milyen szerszámot adjon a kezébe. Úgy feküdt a cső alatt, mint valami nagy, tehetetlen bogár, aki sehogy sem tud talpra állni, csak kecmereg körbe-körbe. Dávid szóba elegyedett a csupa szeplő német fiúval. Megtudta, hogy Tübingenből utazik naponta.

Akkor biztosan tudod, hol van Hölderlin háza.

Az kicsoda, kérdezett vissza.

Egy tübingeni ember volt, róla nevezték el a München–Stuttgart között közlekedő expresszvonatot.

A mester közben lecserélt egy műanyag csövet a falban, ezzel el is hártotta a hibát. Összepakolták szerszámaikat, és elhajtottak a kombival, az oldalára kék villáskulcsot festettek, rajta a mester nevével és telefonszámával.

Marica összes német nyelvtudását összeszedve társalgott Wallyval a gyár öltözőjében. Korábban jól megértette magát, de most egy kicsit árnyaltabb és bonyolultabb volt a közlendője. A hirtelenszőke, csinos arcú német lány odaadóan hallgatta. Marica arra tett célzásokat, hogy szeretné, ha az öccse kinn maradna, mert ügyes gyerek, jól feltalálná itt magát, viszont lehetetlen munkaadóhoz jutni. Esetleg ha elvenne egy német lányt, az segítene. Végül is mindketten jól járnának. Wally annyi hülyeséget hallott már ezektől, hogy nem is törte különösebben a fejét, hogyan állítsa le beszélgetőtársát, egyszerűen nem akarta érteni, mire próbálják rávenni.

Lucio egy tört szárnyú gerlét talált a fenyők tövében.

Utty, utty, mondogatta a madárnak. Pátyolgatta, óvatosan fogta, mintha hímes tojást vinne.

Ki se nézné belőle az ember, milyen jószívű, gondolta Katus, mielőtt megszólította.

Mit csinálsz most vele?

Mégis, mit gondolsz? Fialat galamb ez, elvágom a torkát, az este élesítem meg a késem. Leforrázom szépen, és megfőzöm makarónival. Meg sok tomató, tomató...

Mirko két üveg Kaiser sört tett az asztalra. Merev tekintettel forgatta a cigarettáját. Látszott rajta, hogy nehezebbre esik megszólalni.

Nem is tudom, megmondjam-e? De te megbízhatónak látszol, aki nem beszél ki mindent. Szóval valami baj van. Lehet, hogy neked több tapasztalatod van az ilyesmiben. Hogy is mondjam...

Na, nyögd ki végre, mi van!

Emlékszel, Dávid, amikor megjöttem, meséltem arról a bomba csajról, akivel megismerkedtem a vonaton. Azt mondta, csak két évvel idősebb nálam, de lehet, hogy még többel, csak nem akarta bevallani. Cigarettáztunk a folyosón. Azt mondta, hogy van még hely a hálókocsiban. Egyedül volt a kupében. Odavittem a holmimat. Megittunk egy-egy dobozos sört. Megfogta a kezemet, és a mellére tette. Szabályos, kerek melle volt. Egészen zavarba jöttem, felállt egy szempillantás alatt. Persze észrevette, és lehúzott maga mellé az ágyra. Le sem vetkőztünk teljesen, csak letoltam a nadrágomat. Aztán München után még egyszer meghúztam. Akkor tovább tartott. Szóval bombajó nő volt, mondtam már. Most meg észrevettem, hogy valami bajt kaptam tőle. Vizelelkor, tudod...

Trikót kaptál attól a kurvától. Három napja történt, ha jól számolom. Inkább négy, pontosította Mirko, és a szája szélét harapdálta. Pedig rendesnek látszott. Megadta a telefonszámát is. Most mi a fenét csináljak? Még otthon se szívesen mennék el ezzel egy orvoshoz. Itt ráadásul beszélni sem tudok. A nővéremnek hogyan mondjam meg?

Kapsz néhány penicillint, és kész. Csak pénzt kell szerezni. Fogalmam sincs, mennyiért füstölik itt ki a kankót.

A nővérem jócskán adott zsebpénzt, kérhetek tőle még. Azt mondom neki, hogy farmert akarok venni.

Első útjuk a telefonfülkéhez vezetett. Dávid úgy gondolta, hogy az lesz a legegyszerűbb, ha a telefonkönyvből keresi ki egy bőrgyógyász címét. Mirkónak hirtelen eszébe jutott valami. Előkotort a zsebéből egy cédulát.

Felhívom, és jól beolvasok neki. Mivel működik ez?

Van nálam néhány egymarkás. Majd felhívom neked... Mirko türelmetlenül toporgott mellette. Káromkodott magában. Előkotort egy cigarettát a zsebéből.

Hiába tárcsázom ezt a számot, egy géphang egyre csak azt ismételteti: Kein Anschluss..., tehát ilyen szám nem hívható Stuttgartban. Lóvá tett téged alaposan a tündérke.

Sejthettem volna, hogy átver. Először a címét kértem tőle, de kitalált valamit, hogy úgysem találnék oda. Végül kifizetett azzal, hogy idefirkantotta ezt a számot.

Összegyúrte a papírdarabot, és a közeli tócsába hajította. Találtam egy jó címet. Nézd, van itt a Mühlgassén egy orvos. Nem éppen a szakterülete a te bajod, de ez van legközelebb.

És te meg tudod neki magyarázni, hogy mi van?

Megpróbálom.

Az orvos valójában gyermekgyógyász volt, és a szeme sem rebtent, amikor meghallotta, mi a panasz; mintha egy bárányhimlőst vittek volna hozzá. Mirkónak tíz napon keresztül meg kellett jelennie a rendelőben, hogy megkapja az injekciókat.

Wally kitárta az ablakát, és nagyon meglepődött, mert valaki egy piros papírból kivágott szívet rakott az ablakpárkányára. Az átnyilazott szív inkább tréfának tűnt, mintsem komolykodó vallomásnak. A lány pörgette egy darabig az ujjai között, aztán hagyta, hogy felkapja a szél. Forogjon, szálljon a Dual felé.

Katus az asztalnál ült, és fokhagymagerezdeket tűzgélt a csavarhúzóra. Ráfért hat darab. Aztán egyenként leette róla a gerezdeket. A Dual csavarhúzója volt, amely elgurult a széke alá. Mintha nem lenne belőle százsámra. A szemétkosárba dobta. Kilépett a folyosóra. Csak állt mereven egy helyben, mint aki rossz helyen szállt le a vonatról. Hangokat hallott Wally szobájából:

A gyár nagyon rosszul áll, arra kényszerül, hogy felvállalja a kis hasznot hozó megbízatásokat is, de csak ideig-óráig tartja magát. A kínai megrendelések hosszabb távon semmit sem oldanak meg.

Tulajdonképpen miért mondod ezt nekem? Mintha annyira aggódnék a Dual sorsáért.

Mit keresel itt, ezek között? Mivel győztelek meg?

A gyár anyagi helyzetével semmiképp. Megfigyeltem, amikor az ember fontos dologról akar beszélni, akkor mindig valami másról beszél. Mint te most, Hans. Itt, a Wohnheimben olyan német nyelven beszélek, ami nem is létezik. Toldalékok nélkül, csupaszon mondom már a szavakat, közben mutogatok. Jó ez a burok, én itt most játszom, van itt egy barátom, és egyszerűen jókat nevetünk az egészen.

Milyen megható is ez a népek paradicsoma!

Azt akarod mondani, hogy folytassam a közgazdaságít, sürgősen költözöm hozzád, mert itt úgylis hamarosan fölrobbantanak a többiekkel együtt? Ugye te még tréfából se tennél piros papírszívet az ablakpárkányomra?

Hans köszönni is elfelejtett, mint akit vérig sértettek. Kint sötétedett, elindult a kutyaugatás irányába. Marica az ágya szélén ült, és elmélyülten tanulmányozta a kávézaccot a csészéje alján:

Utat látok, nagyon hosszú utat, kocsival két napig tart, ha megtanulnék végre vezetni, a sziklák közt kék forrásokat látok, az út végén pedig hatalmas éjszakát.

Kinn feltámadt a szél, sziszegett a tűlevelek között. Alsóneműk lengtek a szárítókötélen a ház mögött. Színtelenül vegyült a hold egy felhőbe, elfojt lassan a sárgája.

Távolról mintha vihar készülődött volna, de sehogy sem akart odaérni. Valaki járt a fák alatt, tobozok huppantak a szikkadó szénába. Kihallatszott az olaszok rádiója. Üvegkalitkájában az őr focimeccset nézett.

Táskás, álmos szemekkel szállingóztak a munkások a gyár felé. Valami csődület támadt a lila és a sárga virággyások között. Messzire rikitott az aszfalton a vérfolt. Reggelre döglötten találták a Dual kutyáját.

Valaki elnyisszantotta a torkát. Pedig feltűnhetett volna, hogy az éjszaka nem hallottam az ugatását. Csak olyan valaki vetemedhetett erre, akit ismert a kutya. Idegen még véletlenül se mehetett a közelébe. Szegény állat, milyen értelmetlen, csóválta a fejét az őr, és jelentőségteljesen a Wohnheim irányába nézett.

A tetem nyakán mély, szúrt seb feketedett.

Aznap reggel jöttem el Messkirchből, a busz Sigmaringenbe tartott, onnan volt csatlakozás Ulm felé vonattal. Álmos voltam, egész éjjel le sem hunytam a szemem, mindig így van utazás előtt. Mintha ürügyet keresnék az éjszaka neszai között arra, hogy legyen mivel kiszélesíteni a fantáziámat; ilyenkor képzeledöm, egy megreccsent ág lopakodó gyilkos közeledtét jelzi, egy tompa puffanás a konténer oldalán pedig egy újságpapírba göngyölt véres csavarhúzóét, ilyesmivel múlatom az időt a sötétben, ha nem jön álom a szememre, és figyelem tízpercenként az óra világító számlapját, mikor kezd el vijjogni az ébersztő, mint egy távirányítású rendőrautó a gyerekszobában.

(Messkirch-Újvidék, 1996)

KAJÁRI GYULA: ÖREGANYÁMRA EMLÉKEZVE